

MARCEL·LÍ
BORRELL

Emilio, 'for ever'!

■ DONCS AIXÒ

¿Poden els actes individuals transformar la societat? Sosté el filòsof australià Peter Singer que mai no ho sabrem del tot. Com sigui, l'efecte contagi sí que es pot calibrar. Allà per les darreries dels 60's del segle passat, la Lleida carrinclona rebia unes glopades de modernitat amb el 'Tiffany's', pub selecte al 91 de Mola Street. Després vindrien el 'Sheyton' restaurant un pèl més amunt, i la disco 'Mannigan' als afores de la city, oest enllà. El 1986, el 'Britanic Club' s'instal·la a 'Tiffany's' per on desfilen els vips intel·lectuals José Luis López Aranguren, Manolo Vázquez Montalbán i la bohèmia més in. És l'esclat de la democràcia en rodatge, amb la 'droite divine'

que fa tan o més goig que la '*gauche divine*'. Transformismes ideològics i ganes gens dissimulades d'epatar la burgesia provinciana. Darrera d'aquest desembarcament '*british*', un homenot ros, d'ulls blaus o gairebé, sempre auscultant el personal, hospitalari tothora, mostatxut a lo John Falstaff, de riallada estereofònica, tan franca com sarcàstica, cinèfil tirant a cinèfag de sessió contínua, en fi, l'Emilio. El Miralles. Sí, sí, el mateix míster que igual t'arma un '*Bloody Mary*' explosiu com t'elabora una cruixent pizza Mascarpone. Em diuen que la setmana passada l'Emilio se'n anat, ves a saber on, a cavall de la seva moto. ¡A reveure, '*for ever*'!